

RESSÒ DE LA PARAULA

CANTS DE CONVERSIÓ:

«Benedicció entusiasta amb els humils» (Salm 33)

Pocs cops passem a l'oració un entusiasme tan viu. És possible que molts no ho hagin fet mai. De vegades el cant ens hi ajuda i ens hi deixem portar. Però el to de les nostres oracions normalment és molt serè... sec, gairebé monòton. Potser perquè també ho és la nostra vida de fe?

La nova versió oficial del Salm 33, en la seva primera part, expressa una exaltació realment intensa. Representa una lliçó de com hem de pregar. D'una banda, el salmista canta «en tot moment», «sense parar» (v. 2); «en tot moment» significa que hem de cantar constantment, tant si les coses van bé com si van malament. I, a més, ho fa «amb tot l'ésser» (v. 3), posant la persona sencera en la pregària, amb un ímpetu que brolla de cap a peus, de dins de l'esperit, del sentiment profund i del cos. Potser, a més de cantar-lo, aquest salm hauria de ser ballat. També en ple camí quaresmal es pot cantar així.

Ens interessa sobretot el motiu d'aquest cant. És doble. Qui resa ha experimentat en si mateix el poder de la bondat de Déu. Neix de l'experiència de sofriment i de recerca del rostre de Déu: Ell el va respondre. No és que Déu li solucionés tots els seus problemes, sinó que «el va alliberar de totes les seves pors» (v. 5).

Però a més —potser la raó més convincent per a la invitació a cantar— els qui es beneficien d'aquesta bondat de Déu són els humils.

Es tracta de convidar i encomanar. Sant Agustí, comentant aquest salm, posa l'exemple dels crits dels partidaris d'un o un altre bàndol en els jocs circenses: diu «se sent en públic, ¡aplaudiu amb mi!». I afegeix,

«Però el cristià no clama a l'Església que sigui amb ell estimada la Veritat de Déu! Estimuleu l'amor en vosaltres, germans, crideu a cadascun dels vostres i digueu: ¡Glorifica amb mi el Senyor!»

No és difícil traslladar l'exemple al nostre temps, quan veiem el públic espectador cridant desafortat a favor

44. BENEIRÉ EL SENYOR

MI FAIBO. SIF MI.
Senyora el Senyor en tot moment.
SOLAM LA
trindé sempre als llavis la seva llança.
FAIBO SIF
La meua ànima se gloria en el Senyor.
FAIBO SIF
se n'alegraran els humils quan ho sentirin.

FAIBO SIF MI DOBLS
TASTEU I VEUREU QUE NÉS, DE SO, EL SENYOR.
FAIBO SIF MI
FELIÇ L'HOMME QUE S'HI REFUGIA.

Tots amb mi glorieu el Senyor
exalceu plegats el seu nom.
He demanat al Senyor que em quies,
ell m'ha escoltat, res no m'espanta.

Ara veus ell la mirada.
Tu omplirà de la seva llum.
Quan els pobres invoquen el Senyor,
ells escolta i els salva del perill.

Acarpa l'àngel del Senyor
entorn dels seus fidels, per protegir-los.
Els rics s'empobriran, passaran fars,
però als que busquen el Senyor no els fallarà cap bé.

del seu equip de futbol. No demanarem d'imitar-lo en la forma, però sí en la intensitat i l'entusiasme...

Hi ha d'haver un gran misteri en el vincle que sempre veiem en la Sagrada Escripura entre l'alegria del fidel creient i la predilecció de Déu pels senzills i pobres. Qui resa aquest salm expressa un desig:

«Que ho sentin els humils i se n'alegrin... Glorifiqueu amb mi el Senyor, exalceu plegats el Senyor» (vv. 3b-4)

Ens recorda el Magníficat de Maria («Exalça els humils... omple de béns els pobres»: Lc 1,52) i l'oració el de Jesús, anomenada també «el seu Magníficat», quan veié els seus deixebles plens d'entusiasme, retornant de la tasca evangelitzadora («Has revelat aquestes coses als senzills»: Lc 10,21).

S'adreça aquest cant a germans que pateixen. És bonic convidar els humils i cantar junts! L'orant cristià es veu vinculat als humils i pobres, sobretot al moment de trobar-se pregant davant el Déu de Jesucrist. Potser perquè es participa materialment de la seva pobresa; en tot cas, perquè s'està en comunió vital i real amb ells.

La pobresa i el sofriment és una vergonya als ulls de la gent, però qui contempla el rostre de Déu, que és Jesucrist, l'invoca i gaudeix de la seva resplendor, veurà il·luminat el seu propi rostre.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La resta, en mans de Déu!

Dialèg després d'una conferència sobre la iniciació i educació en la fe. Un dels presents constata les dificultats d'un entorn descristianitzat com a causa principal del progressiu allunyament; una altra persona assenyalava unes catequesis amb poc contingut que fonamenten superficialment l'experiència religiosa; un tercer carregava la responsabilitat als mateixos joves per la seva indiferència davant la transcendència... Un avi dels més grans digué: «Tot hi pot haver contribuït en major o menor mesura, però voleu dir que els adults no hi tenim també responsabilitat? Hem parlat als joves

de la raó de la nostra fe? Els hem iniciat seriosament, des de petits, en la pregària, en la participació a l'eucaristia dominical, en la celebració del perdó? N'hem estat testimonis? També dels ensenyaments evangèlics?» Seguí un silenci eloqüent. Quan es trencà, la primera intervenció va ser per asseverar el plantejament de l'avi.

A continuació, una senyora va compartir la seva experiència amb senzillesa i dolor alhora: «El creixement en la fe dels nostres fills ha estat un objectiu familiar. Ens hem preocupat per la seva formació catequètica, la iniciació en la pregària, la

pràctica sacramental, la participació comunitària... El resultat ha estat desigual entre els nostres fills i més aviat pobre. Hem fet el que creïem necessari i adequat. No podem oblidar, però, que la fe és un do de Déu.»

És ben cert que la fe és un do. És ben cert, també, que la iniciació i l'educació en la fe comporten una sèrie d'aspectes que la quotidianitat familiar pot oferir amb senzillesa i naturalitat: el primer anunci, la introducció instructiva i planera en els coneixements necessaris; l'experiència vivencial de vida cristiana que situa Jesús, les seves accions i les seves

paraules, en el centre, i que es pot assaborir des de la pregària i des de l'estimació als altres; l'estimació que pot anar esdevenint servei des de l'amor; la celebració dels sacraments que ens va introduint en la comunitat i en la dimensió celebrativa... El testimoniatge dels pares fa créixer en la fe i pot ajudar a descobrir la relació filial amb Déu Pare, apropant Jesús més i més, potenciant-ne el coneixement, l'estimació i el seguiment. La resta, en mans de Déu! «Déu em va escollir [...] i em va cridar per la seva gràcia» (Ga 1,15).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

CANTOS DE CONVERSIÓN:

«Bendición entusiasta
con los humildes»
(Salmo 33)

Pocas veces trasladamos a la oración un entusiasmo tan vivo. Es posible que muchos jamás lo hayan hecho. A veces el canto nos ayuda y nos dejamos llevar. Pero el tono de nuestras oraciones normalmente es muy sereno... seco, casi monótono. ¿Quizá porque también lo es nuestra vida de fe?

La nueva versión oficial del Salmo 33, en su primera parte, expresa una exaltación realmente intensa. Representa una lección de cómo hemos de orar. Por un lado, el salmista canta «en todo momento», «sin cesar» (v. 2); «en todo momento» significa que hemos de cantar constantemente, vayan las cosas bien o vayan mal. Y, además, lo hace «con todo el ser» (v. 3), poniendo en oración la persona entera, con un ímpetu que brota de la cabeza a los pies, de dentro del espíritu, del sentimiento profundo y del cuerpo. Quizá, además de cantarlo, este salmo debería ser bailado. También en pleno camino cuaresmal se puede cantar así.

Nos interesa sobre todo el motivo de este canto. Es doble. Quien ora ha experimentado en sí mismo el poder de la bondad de Dios. Nace de la experiencia de sufrimiento y de búsqueda del rostro de Dios: Él le respondió. No es que Dios le solucionara todos sus problemas, sino que «le libró de todos sus miedos» (v. 5).

Pero además —quizá la razón más convincente para la llamada a cantar— quienes se benefician de esa bondad de Dios son los humildes.

Se trata de invitar y contagiar. San Agustín, comentando este salmo, pone el ejemplo de los gritos de los partidarios de uno u otro bando en los juegos circenses: dice «se oye en la muchedumbre, ¡aplaudido conmigo!». Y añade,

«Pero el cristiano no clama en la Iglesia que ¡sea con él amada la Verdad de Dios! Estimulad el amor en vosotros, hermanos, y gritad a cada uno de los vuestros y decid: ¡Engrandece conmigo al Señor!»

No es difícil trasladar el ejemplo a nuestro tiempo, cuando vemos al público espectador gritando desahogado a favor de su equipo de fútbol. No pediremos imitarle en la forma, pero sí en la intensidad y el entusiasmo...

Debe haber un gran misterio en el vínculo que siempre vemos en la Sagrada Escritura entre la alegría del fiel creyente y la predilección de Dios por los sencillos y pobres. Quien ora este salmo expresa un deseo:

«Que lo oigan los humildes y se alegren... Glorificad conmigo al Señor, ensalcemos al Señor todos juntos» (vv. 3b-4).

Nos recuerda el Magníficat de María («Enaltece a los humildes... a los pobres colma de bienes»: Lc 1,52) y la oración el de Jesús, llamada también «su Magníficat» cuando vio regresar de la tarea evangelizadora a sus discípulos llenos de entusiasmo («Has revelado estas cosas a los humildes»: Lc 10,21).

Se dirige este canto a hermanos en el sufrimiento. ¡Es bello invitar a los humildes y cantar juntos! El orante cristiano se ve vinculado a los humildes y pobres, sobre todo en el momento de estar en oración ante el Dios de Jesucristo. Quizá porque se participa materialmente de su pobreza; en todo caso, porque se está en comunión vital y real con ellos.

La pobreza y el sufrimiento es una vergüenza a los ojos de la gente, pero quien contempla el rostro de Dios que es Jesucristo, le invoca y gusta de su resplandor, verá iluminado su propio rostro.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Ritu d'elecció dels nous catecúmens

El diumenge 14 de febrer, durant l'eucaristia del I Diumenge de Quaresma, presidida pel bisbe Agustí a les 19 h a la Catedral de Sant Llorenç, nou adults de la nostra diòcesi van ser admesos per l'Església, mitjançant el ritu d'elecció, a rebre els tres sagraments de la iniciació cristiana: baptisme, confirmació i eucaristia durant la propera Pasqua.

Aquests adults vénen de les parròquies de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat, Santa Maria de Castelldefels, Sant Joan de

Sant Joan Despí i Santa Maria de la Geltrú de Vilanova i la Geltrú.

Abans de la celebració a la Catedral, els catecúmens van trobar-se a la Casa de l'Església i

després d'explicar les seves motivacions per a batejar-se van rebre una catequesi sobre el què significava la seva incorporació en l'Església.

100 anys de vida!

La germana M. Victòria, de la comunitat benedictina de Sant Benet de Montserrat, va fer 100 anys el 20 de febrer i per això va rebre la medalla centenària que lliura la Generalitat de Catalunya, en un acte compartit amb la comunitat, família i amics. Santpedorenca i manresana, va entrar al monestir als 28 anys. Sempre en actitud de servei, ha ajudat la comunitat com a modista, secretària, al taller de ceràmica com a responsable de vendes, a la porteria... Malgrat ella deia sovint que moriria jove, ha arribat al seu centenari de vida amb una salut fràgil però amb placidesa i plenitud de saviesa.

37a Trobada
de Santuaris de
Catalunya i Balears

Serà els dies 7, 8 i 9 març, a la Casa d'Espiritualitat de Tiana, amb el tema «Santuari i família: lloc d'acollida, espai missioner de misericòrdia». Cada any, es tria un santuari de referència i aquesta vegada serà el Santuari del Corredor, i també visitaran el del Remei, de Santa Maria de Palautordera. El bisbe Agustí, que és l'encarregat d'aquest àmbit pastoral, acompanyarà els participants durant el primer dia, presidint les vespres i eucaristia que celebraran a l'església de Sta. Maria de Mataró.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

La comunitat

La comunitat cristiana és la casa d'aquells que creuen en Jesús com a font de la fraternitat entre tots els homes. L'Església camina enmig dels pobles, en la història dels homes i les dones, dels pares i les mares, dels fills i les filles: aquesta és la història que compta per al Senyor. La família és l'àmbit de la nostra iniciació —institucional, indeleble— en aquesta història. És una història de vida plena, que acabarà en la contemplació de Déu per tota l'eternitat en el cel, però comença en la família.

El Fill de Déu va aprendre la història humana per aquesta via, i la va recórrer fins al final (cf. He 2,18;5,8). Quan va deixar Natza-ret i va començar la vida pública,

Jesús va formar entorn seu una comunitat, una «assemblea», és a dir, una *con-vocació* de persones.

Aquest és el significat de la paraula *església*.

Als Evangelis, l'assemblea de Jesús té la forma d'una família i d'una família acollidora.

I Jesús no deixa d'acollir i de parlar amb tots, també amb qui ja no espera trobar Déu en la seva vida. És una lliçó forta per a l'Església. Per tal que aquesta realitat de l'assemblea de Jesús estigui viva en l'avui, cal revifar l'al·liança entre la família i la comunitat cristiana. Podríem dir que la família i la parròquia són els dos llocs on es realitza aquesta comunió d'amor que troba la seva font última en Déu mateix.

Una Església de veritat, d'acord amb l'Evangelí, no pot tenir altra forma que la d'una casa acollidora, amb les portes obertes, sempre.

Reforçar el vincle entre família i comunitat cristiana és avui indispensable i urgent. Certament, cal una fe generosa per a tornar a trobar la intel·ligència i la valentia per a renovar aquesta aliança.

Naturalment, també la comunitat cristiana ha de fer la seva part. Que les famílies prenguin la iniciativa i sentin la responsabilitat d'aportar els seus dons preciosos per a la comunitat.

(Dimecres, 9 de setembre de 2015.)

Reunió dels bisbes de la Tarraconense

Els dies 16 i 17 de febrer va tenir lloc la reunió núm. 217 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la Casa d'Espiritualitat «Maria Immaculada» de Tiana. La reunió la va presidir Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona i per primera vegada va parti-

cipar-hi Mons. Joan Josep Omella que, com a arquebisbe de Barcelona, n'és el vicepresident.

Entre altres temes tractats, es va parlar de la situació actual de la crisi migratòria a Europa, a Espanya i a Catalunya i del treball fet des de Càritas en relació a aquesta emer-

gència humanitària; de la propera Jornada Mundial de la Joventut que se celebrarà a Cracòvia del 24 al 31 de juliol; de la Jornada Presbiteral que se celebrarà a Vic el proper 11 d'abril en ocasió del centenari de la mort del Dr. Josep Torras i Bages.

Jornada d'Apostolat seglar de Catalunya

Jornada
Apostolat Seglar de Catalunya

**L'Espiritualitat-
Mística laical
a la llum del
Papa Francesc**

Serà el proper dissabte, 12 de març, de les 10 h fins al dinar, al Seminari Conciliar de Barcelona, amb el títol «L'espiritualitat mística-laical a la llum del papa Francesc».

En paraules del bisbe Xavier Novell, coordinador a la Conferència Episcopal Tarraconense d'aquest àmbit pastoral, «aquesta Jornada vol ser un moment d'aturada i d'aprofundiment en com vivim i on ens alimentem, per a dur a terme el nostre apostolat; no es tracta tant de fer sinó de ser aquests deixebles missioners —en referència a l'*Evangelii Gaudium*— que a través de la nostra pluralitat d'apostolats són sal i llum en aquesta societat canviant. Està adreçada a responsables de moviments, associacions, centres, entitats i consiliaris dels grups, així com als animadors de l'Itinerari Diocesà de Renovació Cristiana.

Per inscriure's, adreçar-se a la Secretaria del bisbat o a la Delegació d'Evangelització aseglar@bisbat-santfeliu.cat.

Trobada diocesana d'adolescents i joves a Vallirana

Uns 300 adolescents i joves d'arreu de la diòcesi i els seus acompanyants van participar a la nova edició de la Trobada diocesana d'adolescents i joves, el passat 20 de febrer, a Vallirana. La tarda-vespre de trobada, tallers i activitats per a les diverses edats va ser organitzada per l'equip de la Delegació de Joventut i va realitzar-se amb èxit gràcies a l'acollida del Col·legi Verge del Roser i de la Parròquia de Sant Mateu. Abans de sopar i del fi de festa, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia concelebrada, amb tots els joves i per acabar es va repartir una icona d'una imatge del Bon Samarità, per significar el compromís de ca-

da grup i cada jove participant a fer experiència de Déu per a viure tal

com Ell ens ensenya i estimar tal com Ell ens estima.

AGENDA

- ▶ **Conferència quaresmal a la Catedral.** Diumenge 13 de març, a les 17.30 h, el bisbe Agustí pronunciarà aquesta conferència, en el marc de l'Any Jubilar de la Misericòrdia, amb acompanyament musical a l'orgue del seminarista Joan Francesc Cortès. A continuació, a les 19 hores, el bisbe presidirà l'eucaristia del V Diumenge de Quaresma.
- ▶ **Festivitat de Sant Joan de Déu.** Dimarts 8 de març, a les 12 hores, eucaristia presidida pel bisbe Agustí a l'Hospital materno-infantil d'Espulgues de Llobregat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 7. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 9,1-41]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.
- 8. ■ Dimarts** [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.; beat Faust Míguez, prev.
- 9. ■ Dimecres** [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Santa Frances-

ca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. iv); sant Dagobert, laic.

10. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús, rel., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., aba-

dessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

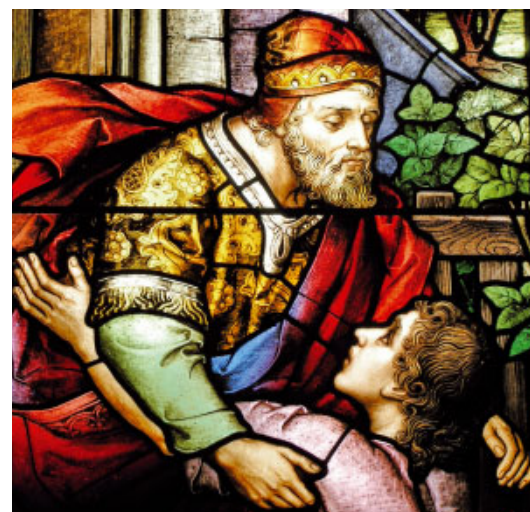
12. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. St. Innocenci I, papa (401-417); St. Maximilià, militar mr. (295); St. Bernat, bisbe; St. Teòfanes, monjo; beat Lluís Orione, prev. salesià; beata Àngela Salawa.

13. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. vi), monjo i mr.

Diumenge IV de Quaresma

COMENTARI

Els qui viuen en Crist són una creació nova

El llibre de Josuè, dins crònica històrica, porta catequesi profètica per un Poble que viu abatut a Babilònia. El millor és recordar que Déu sempre compleix fidelment amb el seu Poble.

Per això el *mannà*, do diví per travessar el desert, s'ha acabat i és substituït per *les collites del país de Canaan* del què ja han pres possessió.

Valor clau del Ministeri apostòlic és *el missatge de la reconciliació*. Tot i *portar el tresor del Ministeri en gerres de terrissa (2Co 4,7)*, dins *el tresor del Ministeri* ocupa sempre un lloc cabdal *el servei de la reconciliació*. Ahir i avui.

El model perfecte ho és el Pare misericordiós, que *els repartí els béns*: per què? Serà per a mal!

El bé suprem de restar a casa amb el pare i els germans amb amor no es pot imposar a la força.

El fill més jove reflexionà constatant: «*Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres i aquí jo m'estic morint de fam!*». El contrast entre *fill i treballador* queda substituït pel de *romandre a casa i marxar de casa*.

El propòsit d'*anar a trobar el pare* s'acompanya amb la promesa d'una triple confessió: a) *Pare, he pecat*; b) *Ja no mereixo que em diguin fill teu*; c) *Pren-me entre els teus treballadors*.

La paradoxa del *pare que corre* i el *fill que camina* indica que la reconciliació és més fruit de l'amor misericordiós del pare que de la conversió total del fill. *El pare el besà* abans que confessés a) i b) però sense deixar-li dir c). Dir-li al pare «*Pren-me com a treballador*» és dir-li «*Pren-me com a no-fill*» i això equival a dir-li «*Tracta'm com si no em fossis pare*». Això mai de la vida!

La «penitència» és de joia: *Vestiu-lo amb el vestit millor, poseu-li un anell per celebrar-ho*. Tot i que pel *fill gran* la festa sigui motiu d'estranyesa.

Fill, tot el que és meu és teu: perfecta definició del que és ser fill de Déu. Que tot allò prioritari en l'estil de Déu ho és per tot fill seu. És així?

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el mannà. Els israelites, no tenint ja mannà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: / ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. / Us omplirà de llum i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Lectura de l'evangelio segons sant Lluc

(Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: «Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.» Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: «Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors.» I se n'anà a trobar el seu pare. Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, correngué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu.» Però el pare digué als criats: «Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat.» I es posaren a celebrar-ho. Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: «Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras.» El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: «He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?» El pare li contestà: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat.»

▶ Lectura del libro de Josuè (Jos 5,9a.10-12)

En aquellos días, el Señor dijo a Josué: —Hoy os he despojado del oprobio de Egipto. Los israelitas acamparon en Guilgal y celebraron la pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó.

El día siguiente a la pascua, ese mismo día, comieron del fruto de la tierra: panes ácimos y espigas fritas.

Cuando comenzaron a comer del fruto de la tierra, cesó el maná. Los israelitas ya no tuvieron maná, sino que aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, / él lo escucha y lo salva de sus angustias. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: El que es de Cristo es una creatura nueva: lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado. Todo esto viene de Dios, que por medio de Cristo nos reconcilió consigo y nos encargó el servicio de reconciliar. Es decir, Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirle cuentas de sus pecados, y a nosotros nos ha confiado el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo os exhortara por medio nuestro. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no había pecado, Dios lo hizo expiar nuestros pecados, para que nosotros, unidos a él, recibamos la salvación de Dios. Palabra de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: —«Ése acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta parábola: —«Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: «Padre, dame la parte que me toca de la fortuna.» El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, emigró a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y tanto le insistió a un habitante de aquel país que lo mandó a sus campos a guardar cerdos. Le entraban ganas de llenarse el estómago de las algarrobas que comían los cerdos; y nadie le daba de comer. Recapacitando entonces, se dijo: «Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros.» Se puso en camino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se conmovió; y, echando a correr, se le echó al cuello y se puso a besarlo. Su hijo le dijo: «Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo.» Pero el padre dijo a sus criados: «Sacad en seguida el mejor traje y vestido; ponle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y matadlo; celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado.» Y empezaron el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y el baile, y llamando a uno de los mozos, le preguntó qué pasaba. Éste le contestó: «Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha matado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud.» Él se indignó y se negaba a entrar; pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Y él replicó a su padre: «Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; y cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado.» El padre le dijo: «Hijo, tú siempre estás conmigo, y todo lo mío es tuyo: deberías alegrarte, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado.»